

FALLON

SORAYA NAOMI

FALLON

EEN MAFFIA ROMANCE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Fallon
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing
Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Soraya Naomi
Oorspronkelijke titel: For Fallon

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde
Tekstredactie: Jen Minkman & Tamara Haagmans

Eerste druk december 2018
ISBN 978-94-63189-67-5
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Liefde. Het kan je maken of breken. Wat iedereen met elkaar gemeen heeft is de behoefte aan liefde, met al zijn intensiteit en kracht. Het kan je ontzettend blij maken, of ongelooflijk verdrietig. Verliefd worden creëert emotionele hoogtepunten. Maar als het mis gaat brengt het wanhoop en verdriet.

Toch fantaseert iedereen er over. Droomt iedereen er over. Verlangt iedereen ernaar. Iedereen wil het ervaren. Hoewel enkelen het wantrouwen, er bang voor zijn, het willen beheersen. Uiteindelijk komt het erop neer dat diep vanbinnen iedereen ernaar hunkert.

Bestaat er een andere emotie die zoveel tegenstrijdige gevoelens opwekt? Liefde kan ervoor zorgen dat onze mond zich tot een lach vormt, dat onze ogen oplichten van vreugde, ons hart vol verwachting klopt en ons lichaam vol verlangen is. Aan de andere kant kan de liefde diezelfde mond laten pruilen, onze ogen laten huilen, ons hart breken en ons zoveel verdriet doen dat het lichamelijke pijn doet. Het is één grote imperfectie, want perfecte liefde bestaat niet. Maar zouden we zonder het verdriet het intense geluk kunnen ervaren?

Liefde zou niet moeten verstikken, maar een eigen ademhaling

moeten hebben. En nog belangrijker, zonder vertrouwen is de liefde pijnlijk kwetsbaar en zal het de obstakels in het leven niet doorstaan.

Dit alles heeft echter geen enkele betekenis als de liefde op een leugen gebaseerd is. Want in dat geval vervaagt de liefde voordat ze tot bloei kan komen en heeft ze geen enkele kans om te overleven.

HOOFDSTUK 1

FALLON

'Ik kijk gewoon terug,' zeg ik tegen Teagan. Mijn blik is gericht op de man die in zijn dure maatpak vanaf de andere kant van de bar naar me staat te kijken.

De paarse lampen flitsen om me heen en de muziek vult met een dreunende bas de ruimte. Ik tik met mijn vingers tegen mijn lippen en met mijn duim volg ik mijn onderlip, mijn blik steeds gericht op de mysterieuze man. Vanuit mijn ooghoek zie ik Teagan haar hoofd schudden terwijl ze een poederdoos uit haar tas haalt en deze omhoog houdt, en ze staat te stikken van de lach.

Ik onderbreek onze staarsessie en kijk naar Teagan. 'Wat?'

'Fallon, schat, kijk eens naar je mond,' zegt ze, gevolgd door een schaterlach.

Ik trek de poederdoos uit haar hand en kijk in het spiegelkje ervan. Shít. Ik vergat dat ik rode lippenstift op had. Die is nu over mijn hele mond uitgesmeerd, waardoor ik eruitzie als een clown. Ik probeer niet in de lach te schieten om mijn belachelijke verleidingspoging en trek mijn beste vriendin mee naar de dames-wc achterin de nachtclub. Gelukkig staat er geen rij en snel duiken we naar binnen, terwijl Teagan naar haar buik grijpt.

'Je bent zo ongelooflijk schattig,' plaagt ze me.

‘Nou bedankt. Ik probeerde ook echt scháttig over te komen,’ mompel ik sarcastisch. Ik bekijk mezelf in de lange spiegel aan de wand. Voor een vijftientigjarige ben ik vreselijk slecht in flirten.

Ik haal de restanten van mijn lippenstift eraf en breng wat huidkleurige lipgloss aan. Met mijn vingers strijk ik de klitten uit mijn mahoniebruine, lange haar. De lokken aan de zijkant van mijn gezicht steek ik achter mijn oor en met mijn zwarte oogpotlood breng ik een lijn aan rond mijn amberkleurige ogen.

Ik kan maar beter de nadruk op mijn ogen leggen in plaats van op mijn mond.

‘O nee! Denk je dat die kerel naar wie ik stond te kijken het gezien heeft? Hij móet die clownslippen wel gezien hebben.’ Terwijl ik mijn bh-bandje onder mijn champagnekleurige jurk wegwerk kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan!

Teagan moet opnieuw grinniken.

‘Hou op, alsjeblieft!’ zeg ik met een glimlach op mijn gezicht. Ik gooi mijn oogpotlood terug in mijn tas. ‘Ik ben blij dat je zo'n lol hebt om mijn niet-bestaande verleidingstechnieken. Maar serieus, denk je dat hij het gezien heeft?’

Teagan komt dichterbij en spuit een beetje parfum achter haar oor. ‘Ik denk het niet. Het is donker in de nachtclub. Laten we teruggaan naar binnen en kijken of hij er nog is, oké?’ stelt ze voor als ik haar met een frons via de spiegel aankijk. ‘Fallon Michaels, niet te flauw hoor. Kom op, doe eens niet zo verlegen. Het was gewoon grappig, meer niet.’ Ze geeft me een bemoedigend klopje op mijn schouder en pakt mijn hand vast.

Omdat ik de sfeer niet wil verpesten, tover ik een blij gezicht tevoorschijn en vertrek ik als eerste uit het toilet terug naar de verlichte bar.

‘Laten we een drankje bestellen, want ik heb heel erg de behoefte om dronken te worden,’ stel ik voor. Maar als ik me omdraai loopt Teagan niet meer achter me. Snel scan ik de ruimte

of ik haar ergens zie, maar ze is verdwenen in de drukke mensenmassa.

Ik voel me nog steeds een beetje stom als ik doorloop naar de bar en twee shotjes wodka bestel. Ik pak mijn telefoon uit mijn schouderetas om Teagan een berichtje te sturen en te vragen waar ze is. Ik zie dat het middernacht is. We zijn hier nog geen uur en ik ben haar nu al kwijt.

Ineens voel ik een hand op mijn billen. Ik draai me snel om en kijk recht in de heldergrijze ogen van Teagan. Opgelucht dat zij het is wijs ik naar de wodka-shotjes die op de bar staan.

‘Gaan we ons bezatten? Ooooo, ik ben gek op een dronken Fallon!’ Ze gooit haar handen in de lucht en wiebelt enthousiast met haar vingers.

Ik geef een glas aan haar en houd de andere proostend omhoog. ‘Ja zeker, schat. Vanavond ga ik los.’ Ik trek een gezicht als ik de alcohol in één slok doorslik. ‘Meer shotjes?’

‘Meer shotjes?’ roept ze spottend. ‘Is dat een serieuze vraag? Zeker weten! Altijd en ik bedoel ook echt áltijd meer shotjes.’

Blijkbaar is mijn vriendin al behoorlijk op weg naar dronkenland. Ze grijpt met beide handen mijn heupen vast en danst achter me, terwijl ik nog meer drankjes bestel. Daarna neem ik nog twee shotjes en Teagan slaat er nog drie achterover. Ondertussen staat ze uitdagend te dansen en loert ze naar knappe mannen om aan de haak te slaan.

Ik hoop een glimp op te vangen van de mysterieuze man, maar zie niemand meer die naar me staat te staren.

Terwijl ik nog steeds rond sta te kijken zie ik Nick op ons afkomen. Nick werkt in hetzelfde gebouw als ik, maar bij een ander bedrijf. Hij en ik hebben gezoend op een feestje dat de eigenaar van het gebouw voor alle huurders organiseerde. Het was géén gedenkwaardige kus, dus aarzelend lach ik naar hem als hij onze kant op komt. Hij is echt heel aardig en we hadden altijd lol samen, maar na die kus is er iets veranderd tussen ons en ik mijd hem sindsdien als de pest.

Teagan kijkt verwoed van de een naar de ander als hij dichterbij komt. Ik weet zeker dat ze Nick herkent, want ik heb hem aangewezen en ze kent het hele verhaal. Vlak voordat hij bij ons staat, waarschuw ik haar met een opgetrokken wenkbrauw om me niet voor gek te zetten.

‘Hoi, Nick. Leuk je te zien. Dit is mijn vriendin Teagan.’ Ik heb een sterk voor gevoel dat ik hier spijt van ga krijgen. Normaal gesproken heeft Teagan al geen filter, maar als ze dronken is, flapt ze er echt alles uit wat in haar hoofd opkomt.

Teagan en Nick geven elkaar een hand en Teagan maakt uiteraard de verkeerde opmerking: ‘Zo, dus jij bent de beroemde Nick. Ik heb al veel over je gehoord.’

Dat bedoel ik dus, geen filter. En daar bovenop heeft ze ook nog het lef om naar me te knipogen.

‘Hoi, Fallon. Ook leuk om jou te zien. En leuk om je te ontmoeten, Teagan. Maar ik wist niet dat ik beroemd was,’ reageert Nick verwaand.

Dit is nog erger dan wat ik vreesde dat ze eruit zou flappen. Ik moet echt eens een hartig woordje met haar spreken over *girlcode*. Ik heb het misschien een paar keer over Nick gehad, maar dat was vóór de kus. En Teagan weet heel goed hoeveel spijt ik daar van had.

Lachend naar mij slentert ze weg en laat mij met hem alleen achter. Nick vat de opmerking van Teagan op als een teken om een gesprek te beginnen.

Ik moet hier echt weg, dus ik draai me om en heel onbeschoft maak ik aanstalten om er vandoor te gaan. Maar ik heb nog geen stap gezet of ik knal tegen een andere man aan. Niet een beetje, maar compleet met mijn gezicht én mijn hand. Mijn gezicht botst tegen een goedgevormde borstkas en mijn hand ligt tegen zijn kruis aan tussen ons ingeklemd.

In godsnaam! Ik schaam me kapot, want ik sta hier zijn edele delen te betasten. En deze man, gekleed in een onberispelijk pak, is behoorlijk groot geschapen. Een frisse, verleidelijke citrusgeur

omringt me en allebei blijven we staan. Hij staat zo stil als een standbeeld, met uitzondering van zijn op- en neergaande borst die de mijne raakt. Iets waar ik me heel erg van bewust ben. Hij torent boven me uit. Als ik opkijk, bereikt zijn naar mint geurende adem mijn gezicht. Zijn diepgroene ogen worden omrand door pikzwarte wimpers en staren me intens aan. We worden dichter tegen elkaar aangeduwd door de mensen om ons heen. Zijn lichte stoppelbaard streelt mijn wang en allebei reageren we met een diepe inademing op ons contact.

Ik stap achteruit en leg mijn hand op zijn gespierde bovenarm, terwijl hij strak in mijn amberkleurige irissen blijft kijken. Een glimlach vormt zich om zijn lippen, maar bereikt zijn ogen niet. Door zijn intense blik lukt het me niet om me van hem los te maken. Plukken golvend, zwart haar vallen aantrekkelijk over zijn voorhoofd. Ik hoor de muziek die door de club schalt, maar alle gesprekken om me heen vallen weg. Een vlaag van herkenning, of misschien verbijstering, flitst over zijn gezicht. Hij duwt me niet van zich af en ik duw hem ook niet weg, want ik ben veel te afgeleid door zijn aanraking.

Door mijn benevelde toestand merk ik nu pas dat het de mysterieuze man is. Ineens, net zo snel als we met elkaar in contact kwamen, maakt hij zich van me los alsof hij zijn handen aan me gebrand heeft en loopt met een paar vastberaden stappen weg.

Ondertussen ben ik draaierig van de shotjes die Teagan en ik gedronken hebben. Ik kijk om me heen om haar te zoeken als ik terugloop naar de bar, waar ik weer oog in oog kom te staan met Nick. Hij fluistert onsamenvangende woorden in mijn oor en ik ben direct geïrriteerd doordat de geur van alcohol en zijn misse-lijkmakende aftershave die heerlijke citrusgeur verdrijven.

Ik trek zijn handen van me af als hij me bij mijn middel vastpakt. 'Ja,' zeg ik afgeleid, terwijl ik Teagan nog steeds probeer te vinden. Ik ontdek haar rondspringend op de dansvloer en draai me om naar Nick om gedag te zeggen, maar dan zie ik dat hij

verbaasd kijkt door het antwoord dat ik hem net gaf. Ik moet echt stoppen om uit gewoonte 'ja' en 'nee' te zeggen zodat mensen hun mond houden, en net als ieder normaal mens leren te vragen 'wat zeg je?'

'Oké!' schreeuwt hij in mijn oor.

Verward vraag ik: 'Wat oké?'

Hij grijnst breed. 'Je kunt nu niet meer terugkrabbelen. Je hebt al ingestemd met een date.'

Begrijpt deze kerel geen lichaamstaal? Ik gedraag me niet echt bepaald alsof ik geïnteresseerd ben, toch? Door hem ga ik oprecht aan mezelf twijfelen. Alhoewel ik misschien door een drankje te veel wat minder assertief ben, want normaal gesproken zou ik hem gewoon zeggen dat ik geen interesse heb.

Zodra Teagan me ziet, gebaar ik haar dat ze terug moet komen. Gehoorzaam komt ze mijn kant op, waarschijnlijk omdat ze heel goed weet dat ze iets goed te maken heeft nadat ze me alleen met Nick heeft achtergelaten, en springt in mijn armen.

'Ik heb per ongeluk ingestemd met een date. Je gaat me helpen om er onderuit te komen, want anders ga je mooi met me mee op die date,' fluister ik snel in haar oor.

'Ik... ik los het wel op,' slist ze. Ze legt haar hand over haar mond, zet grote ogen op en steekt haar wijsvinger op om duidelijk te maken dat ik even moet wachten.

Voelt ze zich niet goed? 'Moeten we naar de wc?'

Teagan slikt overdreven.

'Gatver! Dat is smerig, Teagan.'

'Ik was niet echt misselijk. Ik wilde je gewoon voor de gek houden.' Ze slaat haar armen om me heen. 'Nu moet ik wel naar de wc.'

Als ze wegloopt pak ik haar bovenarm vast om haar tegen te houden. 'Je zou me helpen met Nick!'

Teagan bijt op haar onderlip. 'Tja... ik heb even geen inspiratie. Als ik terugkom, heb ik een doortrapt plan om van Nickiepickie af te komen.' Ze heeft de grootste lol om haar eigen grap.

Ik kijk over mijn schouder naar Nick, om te kijken of hij ons gehoord heeft. Aangezien hij nog steeds met een enorme grijns naar me staat te kijken, neem ik aan van niet. Teagan vertrekt naar de wc en ik ben weer met Nick opgezadeld. Ongemakkelijk sta ik met hem bij de bar, waar hij al pratend steeds mijn arm of mijn heup aanraakt, terwijl ik zijn handen steeds van me af haal.

‘Nick, sorry hoor, maar eerlijk gezegd ga ik liever niet op een date.’

Hij geeft geen antwoord en nerveus begin ik aan de zoom van mijn jurk te friemelen. Over zijn schouder kijk ik recht in een paar aantrekkelijke, groene ogen die me bekend voorkomen. Vanaf het eind van de bar volgen ze me, me nauwlettend in de gaten houdend. Hij tilt zijn kin ietsjes op en trekt een wenkbrauw op. Zonder woorden vraagt hij of ik hulp nodig heb.

Ik knik en hij zegt iets tegen zijn vriend, die met zijn rug tegen de bar geleund staat. De andere man draait zich om, kijkt naar me en schudt langzaam zijn hoofd. Hij is het er duidelijk niet mee eens dat de mysterieuze man zich ermee wil gaan bemoeien.

De mysterieuze man negeert zijn vriend en komt recht op Nick en mij afgelopen. Hij slaat zijn arm om mijn middel en trekt me zachtjes tegen zich aan, zodat ik door een van zijn armen omvat wordt.

Zijn adem streeft over mijn slaap als hij zegt: ‘Ik ga met haar dansen.’ Zijn diepe, hese stem klinkt sensueel en dat past precies bij hem.

Met een norse blik daagt hij Nick uit om hem tegen te spreken, maar zijn intimiderende houding zorgt er voor dat Nick het meteen opgeeft. Met zijn arm stevig om mijn middel leidt hij ons met een betoverende glimlach weg.

Net als ik hem wil vragen hoe hij heet, staat hij stil. ‘Graag gedaan,’ fluistert hij in mijn oor. En weer loopt hij van me weg.

Door de alcohol gebeurt alles om me heen vertraagd. Ik weet zijn naam niet, maar hij heeft me heel slim teruggebracht bij

Teagan, die net de wc uitkomt en me terug naar de bar trekt. Gelukkig is Nick nergens meer te bekennen.

‘Ik vind dat we nog een shotje nodig hebben.’ Teagan hangt praktisch over de bar. ‘Nog twee shotjes wodka, barman.’

‘Ik hoop dat we ons morgen nog iets kunnen herinneren van vanavond.’ Ik tik mijn glas tegen dat van haar en gelijktijdig slaan we ons drankje achterover.

Teagan dirigeert me naar de dansvloer, zodat ze haar moves kan laten zien. Maar na het eerste dansje voel ik golven misselijkheid in mijn maag. ‘Ik geloof dat dat laatste drankje geen goed idee was. Ik wil nu wel gaan.’

Ze trekt haar neus op en langzaam knikt ze dat ze het ermee eens is. We grijpen elkaar vast en begeven ons richting de uitgang.

‘Teagan, we moeten onze jassen ophalen.’ Ik knipper driftig met mijn ogen, in de hoop dat ik wat minder wazig zie.

Ze is te moe en te dronken om te reageren. Snel zet ik haar op een kruk vlakbij de rij, zodat ik onze jassen op kan halen. Ze doet haar ogen dicht en ik wil haar hier liever niet alleen achter laten. Ik kijk om me heen, haar nog steeds vasthoudend om te voorkomen dat ze voorover valt, en opeens staat de mysterieuze man voor me.

‘Kan ik jullie helpen, dames?’ Hij komt oprecht bezorgd over als hij langs me heen naar Teagan kijkt.

Teagan, die ineens wakker is, gaapt hem aan. ‘Shit, jij bent echt een lekker ding!’ En weg is ze weer. Haar hoofd valt voorover.

Ik heb de neiging om me te verontschuldigen, maar zijn mondhoek kruipt omhoog, dus ik hou me in.

‘Hulp?’ herhaalt hij.

‘Uh... ja, graag. Zou je onze jassen kunnen halen, zodat ik bij mijn huisgenoot kan blijven?’ vraag ik aarzelend.

‘Natuurlijk.’ De diepe klank van zijn stem fascineert me.

Doordat er een hele lange rij staat, ga ik ervanuit dat het wel even zal duren voordat hij terug is. Tot mijn verbazing is hij binnen een minuut weer terug met onze jassen.

‘Wauw, jij bent snel.’

Hij houdt mijn jas voor me op en als hij de huid van mijn armen en nek raakt, voel ik weer die golf van opwinding. Daarna helpen we Teagan in haar jas.

‘Ik zal een taxi voor jullie regelen,’ zegt hij. Er is geen ruimte voor discussie als hij een wankelende Teagan ondersteunt en naar buiten begeleidt, dus ik volg zonder protest.

Hij zet Teagan achterin de taxi en houdt de deur open, terwijl hij mij gebaart dat ik in moet stappen.

‘Bedankt voor je hulp...’ nodig ik hem uit om zijn naam te zeggen.

‘Luca.’

‘Bedankt voor je hulp, Luca.’

‘Graag gedaan, ...?’ Blijkbaar wil hij mijn naam ook weten.

‘Fallon.’

‘Fallon,’ mompelt hij. Met zijn beide handen omsluit hij mijn koude hand en wrijft er zachtjes over. ‘Waar moet je naar toe, Fallon?’

‘Ik red het verder wel.’ Ik ga mijn adres niet aan een vreemde geven.

Hij grijnst en een secondelang fronst hij zijn wenkbrauwen. Ik stap in de taxi en ga naast Teagan zitten, die al ligt te snurken op de achterbank.

Luca doet de deur dicht en geeft de chauffeur een briefje van vijftig. ‘Breng de dames thuis en wacht met wegrijden tot ze binnen zijn.’

Hij geeft veel te veel geld voor het korte ritje van tien minuten van de club naar ons appartement aan West Jackson Boulevard. Hoewel ik het vertederend vind dat hij niet nogmaals probeert mijn adres te achterhalen en zorgt dat hij in ieder geval genoeg geld geeft aan de chauffeur, begin ik te protesteren: ‘Nee, Luca, dat is echt te veel...’

‘Fallon.’ Hij doet mijn deur weer open, buigt zich naar me toe en strijkt op een aantrekkelijke manier met zijn hand door zijn

haar. 'Maak je niet druk. Ik wil gewoon zeker weten dat je veilig thuis komt.' Zijn blik is op mijn mond gericht.

Ik ben geneigd om met mijn vingers zijn dikke bos haar te strelen. Zijn welgevormde lippen en zijn diepgroene irissen met kleine, gouden spikkeltjes maken dat ik me tot hem aangetrokken voel. De wereld om me heen vervaagt als hij dichterbij komt. Ik hoor alleen nog onze zware ademhaling en zijn betoverende aftershave omringt me. Ik laat mijn blik zakken en grijp de tas op mijn schoot vast om te voorkomen dat ik mijn handen in zijn overhemd, waarvan het bovenste knoopje open staat, laat glijden.

Met zijn zachte adem in mijn oor fluistert Luca: 'Hoewel ik heel erg heb genoten van je verleidingstechnieken, geef ik de voorkeur aan vrouwen met een meer natuurlijke uitstraling. Jouw sensuele lippen hebben geen rode lippenstift nodig, Fallon.'

Ik knijp mijn ogen stijf dicht en voel me enigszins beschaamd, maar kan niet voorkomen dat er een glimlach op mijn gezicht verschijnt.

Als ik uiteindelijk weer naar hem opkijk, is Luca al achteruit gestapt. Hij sluit de deur en als de taxi weggrijdt, knipoogt hij naar me.

HOOFDSTUK 2

LUCA

*A*ls ik de hoek om loop stuur ik Adriano een bericht dat hij naar buiten moet komen. Mijn pistool verplaats ik van de voorkant naar de achterkant van mijn broek. Dat scheelde niet veel toen Fallon tegen me aanbodste. Voor het eerst in jaren werd ik overrompeld. Ik was niet in staat om te bewegen en om te voorkomen dat ze mijn pistool zou ontdekken, moest ik haar stil tegen me aan houden. Maar toen ik in haar sprankelende ogen keek en die weelderige mond zag, kon ik niet anders dan naar haar blijven kijken. Die prachtige benen en haar vrouwelijke rondingen wekten mijn nieuwsgierigheid nog meer op. Ik kon niet anders dan de zijkant van haar heup aanraken.

Fallon.

Haar foto doet haar geen eer aan. In het echt maakt ze een felle indruk, maar ook weer niet. Toen we haar in de club eenmaal in de gaten hielden, viel me een kalmte bij haar op. Onschuldig, maar toch ook ondeugend in de manier waarop ze zich gedraagt. Een vrouw die alleen door met haar luidruchtige vriendin te dansen al een genot is om naar te kijken.

Hoe dan ook, Fallon geeft haar adres niet aan vreemden en ze

is behoudend in de omgang met anderen. Dit kan een probleem opleveren, aangezien ik haar vertrouwen moet zien te winnen.

Adriano komt naar buiten gestormd en ik gebaar hem mijn kant op te komen.

‘Wat was dat in hemelsnaam?’ schreeuwt hij bijna.

‘Doe eens even rustig.’

Hij komt dichterbij me staan. ‘Waar was dat goed voor?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik heb contact met haar gelegd, toch?’

Adriano trekt een wenkbrauw op. ‘Dat was mijn taak. Blijkbaar was ze niet geïnteresseerd in mijn lelijke kop.’

‘Blijkbaar niet. Ik denk alleen dat dit nog niet zo makkelijk gaat worden. Maar ze heeft deze avond in ieder geval een stuk leuker gemaakt.’

Hij kijkt afkeurend naar me met een grijns. ‘Pas maar op met haar. Jullie stonden elkaar met jullie ogen uit te kleden.’

Tot mijn eigen verbazing antwoord ik met een diepe zucht: ‘Misschien zou ik wel meer willen doen dan dat.’

‘Dan doe je dat maar met iemand van het hoofdkwartier. Er zijn genoeg sexy brunettes beschikbaar.’

‘Vanavond niet, er is werk aan de winkel. Kom, we gaan.’

Adriano en ik lopen over het trottoir naar onze tweede opdracht van vanavond.

‘Ze wilde me haar adres niet geven, dus ik moet haar voorzichtig benaderen. Morgen ga ik naar het café waar ze vaak komt. Ik heb snel informatie nodig.’ En daarnaast wil ik mevrouw Michaels heel graag nog eens met mijn ogen uitkleden.

NADAT WE EEN half uur op de uitkijk hebben gestaan, zien we een paar straten van de club vandaan ons doelwit uit een café komen. Die idioot struikelt een duister steegje in om wat coke te snuiven.

Adriano blijft aan het begin van de steeg staan om me te dekken, terwijl ik mijn pistool tevoorschijn haal en hem benader.

‘Brandon.’

Een geschrokken Brandon draait zich met grote ogen naar me om als hij mijn stem hoort. Wit poeder zit over zijn neus gesmeerd. ‘DeMiliano,’ spuugt hij uit. Door de drugs voelt hij zich heel wat.

Als ik langzaam dichterbij kom, schuifelt hij achteruit tot hij met zijn rug tegen de muur staat. ‘Het is menéér DeMiliano voor jou.’ Ongeïnteresseerd kijk ik naar hem, het pistool tussen ons in omhoog houdend. ‘Ik meen me te herinneren dat we jou twee dagen geleden hadden gezegd dat je de betaling van je baas bij mijn mannetje moest afleveren. James en ik hebben heel geduldig op je gewacht.’

‘Ik... ik wist niks van een betaling,’ stottert hij.

‘Echt niet? En dit is niet toevallig ons geld dat jij hier staat te snuiven?’ zeg ik als ik met mijn pistool naar de coke op de stoep wijs. Deze kerel is echt triest. Hij staat enorm te trillen en te zweten en vertelt daardoor met zijn lichaamstaal precies wat ik wil weten. ‘Laten we dan samen Giacomo Leggia bellen. Misschien kan je baas uitleggen wat er mis is gegaan.’

‘Nee,’ smeekt hij. ‘Ik zal er voor zorgen dat je het geld krijgt.’

Ik tik twee keer met de loop van mijn pistool tegen zijn slaap. ‘Daar is het nu een beetje te laat voor. Je had je kop moeten gebruiken, voordat je besloot om mijn geld voor jezelf te houden.’

‘Ik kan er voor zorgen dat je het morgen krijgt.’

Hoe stóm denkt hij dat ik ben? Ik laat Leggia zelf afrekenen met zijn loopjongen, dus ik lieg tegen Brandon als ik zeg: ‘Omdat ik in een goede bui ben, geef ik je tot morgen de tijd.’

Ik stop mijn pistool terug in mijn broek en loop naar Adriano, die nog aan het begin van de steeg staat te wachten. ‘Heb je Leggia gebeld en gezegd dat Brandon hier is?’

‘Ja, hij is onderweg. Zijn Capo zal hier over een paar minuten zijn.’ Adriano rookt een sigaret terwijl we op Leggia's Capo wachten.

Om de hoek zien we de koplampen van een auto onze kant op

SORAYA NAOMI

komen. Met mijn kin geef ik een knik ter begroeting als de Capo de auto uitstapt. En Adriano en ik vertrekken, tevreden dat Leggia zelf het vuile werk opknapt.

HOOFDSTUK 3

FALLON

*I*k voel me onverwacht goed, als ik wakker word doordat Teagan de deur van mijn slaapkamer opent en een kop thee op mijn nachtkastje zet.

‘Goedemorgen,’ zegt ze vrolijk. Haar asblonde haar ziet er verwilderd uit, alsof ze geëlektrocuteerd is.

‘Goedemorgen. Met uitzondering van je haar, lijkt het erop dat er hier iemand niet onder de indruk is van de enorme hoeveelheid alcohol die we gisteren gedronken hebben,’ plaag ik haar.

Met een tedere glimlach kijkt ze naar me. Ik durf te wedden dat ze zich niet herinnert hoe we thuis zijn gekomen en dat ze dolgraag wil weten wat er gisteravond gebeurd is.

‘Ik voel me verrassend goed gezien het feit dat ik geen idee heb hoe ik in mijn bed beland ben. En aangezien het nog maar tien uur is, denk ik dat het niet heel laat geworden is...’ Ze kijkt me vragend aan, in de hoop dat ik haar op de hoogte breng.

Ik ga overeind zitten en neem een slokje van mijn thee. ‘Die laatste shotjes hebben je genekt. We waren om drie uur thuis en je hebt liggen snurken in de taxi.’

‘Dat klinkt wel als iets wat ik zou doen inderdaad.’ Ze haalt

haar vingers door haar lokken, in een poging de klitten eruit te kammen. 'Wil je ergens gaan ontbijten?'

'Goed. Zullen we over een uurtje vertrekken?'

'Prima. Ik waarschuw je maar even, ik kan me nog heel goed herinneren dat een of andere kerel me in mijn jas heeft geholpen. En jij gaat me precies vertellen wie dat was.' Lachend struint Teagan de badkamer in.

Als ze eindelijk klaar is, ga ik ook onder de douche. Er is bijna geen tijd meer over om wat lichte make-up aan te brengen en mijn lange haren droog te föhnen. Snel breng ik zwarte mascara aan, waardoor mijn toch al lange wimpers nog meer geaccentueerd worden. En omdat ik nooit de deur uit ga zonder mascara én oorbellen, trek ik een van mijn vier juwelenkistjes open. Ik doorzoek de inhoud en besluit vandaag mijn zilveren, driehoekige oorbellen in te doen.

'Fallon, schiet op. Ik ga dood van de honger!' roept Teagan vanuit de keuken.

'Ja, ja, ik ben al klaar.' Al rennend naar de woonkamer doe ik mijn tweede oorbel in. Teagan staat haar jas al aan te trekken bij de deur. Snel pak ik mijn tas en mijn jas en vertrekken we naar de koffiezaak op de hoek, waar ze heerlijke koffie en broodjes hebben.

Binnen gaan we op onze gebruikelijke plek bij het raam zitten en bekijk ik de menukaart. 'Ik neem die Engelse muffins met boter en aardbeienjam. Het is weekend, dus dan mag ik koolhydraten.' Door de week eet ik geen koolhydraten, want ik ben zo'n zoetekauw dat ik mezelf echt regels op moet leggen om het een beetje binnen de perken te houden. Maar vandaag heb ik heel veel behoefte aan een zoet, goed vullend ontbijt.

'Goed idee. Ik neem hetzelfde,' besluit Teagan.

We bestellen onze muffins en een kop thee en als we allebei in stilte van ons ontbijt zitten te genieten, overvalt me een vredig gevoel. Ik voel me thuis in deze wijk, de Loop, in Chicago. Hoewel

ik opgegroeid ben in Lake Forest en het daar heel goed heb gehad, heb ik altijd in de Loop willen wonen.

Teagan en ik zijn samen opgegroeid. Toen we allebei aan de kunstacademie hier in Chicago gingen studeren, woonden we eerst in een van de studentenverblijven. Toen ik eenmaal mijn master in *Studio and Writing* haalde en Teagan afstudeerde in fotografie, zijn we naar ons appartement verhuisd.

Niet lang daarna kreeg Teagan haar huidige baan als fotograaf in een studio vlak bij ons appartement. Al op de middelbare school wist zij dat ze fotograaf wilde worden. Ik daarentegen wilde elke maand wat anders gaan studeren. Maar toen leerde ik door Roald Dahl een wereld kennen waarin heksen zich vermommen als elegante dames en waarin een chocoladefabriek bestaat die de droom van elk kind is. Vanaf dat moment werden boeken een essentieel onderdeel van mijn leven. Lezen is de enige hobby die ik altijd heb gehouden. En meer dan een hobby: het is een regelrechte obsessie geworden. Ik zeg afspraken af om thuis te kunnen blijven, opgeslokt door mijn boek. Mijn obsessie voor boeken maakte dat ik besloot een richting te kiezen waarbij het geschreven woord een groot deel van mijn leven uit zou maken. Gelukkig werden hierdoor de keuzes voor een opleiding wat gericht. Ik startte met de breedste schrijversopleiding die ik kon vinden, *Studio and Writing*, en zo kwam ik uiteindelijk als tekstschrijver terecht bij Charity Events. Wij organiseren evenementen om geld in te zamelen voor non-profit organisaties.

‘Hoe gaat het met de voorbereidingen van het jaarlijkse evenement voor weeskinderen? Ben je er al mee bezig of nog niet?’ Teagan maakt er een gewoonte van om vragen op me af te vuren.

‘We zijn in de beginfase. Het is nog maar februari en dat evenement is pas in augustus, dus we hebben zeven maanden de tijd om het te organiseren. Er worden al tafels geboekt voor enorme bedragen, dus ik ben optimistisch over de te verwachten opbrengst. Er zijn heel veel sponsors aangetrokken, dus we hebben een verrassend groot budget om te besteden. Nou ja, in

ieder geval in vergelijking met de budgetten waar ik aan gewend ben.'

'Ik denk dat jouw baas een van de grootste sponsors is van het merendeel van de projecten,' zegt Teagan met haar mond vol.

'Volgens mij sponsort Alex er inderdaad veel. Ik dacht altijd dat hij een rijkeluiskind was, maar hij blijkt niet uit een rijke familie te komen. Eerlijk gezegd kon ik niet veel informatie over hem vinden op het internet. Ik wil wel eens weten waar zijn kapitaal vandaan komt.'

'Niet alles is op internet te vinden,' verklaart ze spottend. Met een paar grote happen werkt ze haar muffin naar binnen.

Omdat ik niets weet terug te zeggen, steek ik mijn tong naar haar uit.

'Heel volwassen. Volgens mij ben je nog te veel onder invloed van die wodka om een normaal gesprek te voeren,' grapt ze zachtjes met een afwezige blik in haar ogen.

'Waarschijnlijk. Het voelt wel goed om de wodka de schuld te geven.' Ik proef van mijn thee en zie dat Teagan een beetje zenuwachtig op haar stoel zit te wiebelen.

Ineens kijkt ze me met een sombere blik aan en zegt: 'Fall, ik heb een aanbod gekregen om een jaar in het buitenland te werken.'

Wát?

'De studio wil dat ik een jaar lang voor het Europese kantoor ga werken. Een van hun fotografen met een langdurig contract is onverwacht vertrokken en ze willen geen onervaren iemand inwerken. Het Europese kantoor heeft contact opgenomen met de studio in Chicago en mijn baas bood mij de positie aan. Ik weet het pas sinds afgelopen woensdag en ik had een paar dagen nodig om er zelf over na te denken, voordat ik het jou zou vertellen. Het is een kans die ik nooit meer krijg. Maar omdat die fotograaf zo plotseling vertrokken is, willen ze dat de nieuwe fotograaf zo snel mogelijk begint. Ze hebben het huidige project een paar dagen stil gelegd en die vertraging kost de studio een fortuin.'

Ik ben geschokt dat ze zomaar ineens vertrekt.

‘Zeg alsjeblieft iets,’ zegt ze met gefronst voorhoofd.

‘Ik ben nogal verrast...’ Snel voeg ik eraan toe: ‘En natuurlijk ben ik heel blij voor jou. Maar ik ga je enorm missen. Waar in Europa is het?’

‘Londen. Het is voor een jaar en daarna wordt bekeken of het verlengd wordt. De studio regelt alles voor me, ook huisvesting. Je kunt me komen opzoeken.’ Teagan pakt mijn hand.

Ik kijk naar onze handen, verstrengeld op de tafel. Plotseling krijg ik tranen in mijn ogen. ‘Ik ben echt heel blij voor je, maar ik ga je ontzettend missen. We doen altijd alles samen, al járen. Wanneer vertrek je?’ Nog steeds een beetje geschokt kijk ik naar mijn muffin. Mijn eetlust is compleet verdwenen.

‘Binnenkort. Maar Fallon, ik zorg ervoor dat alles geregeld is en je geen andere huisgenoot hoeft te nemen.’

Ik wuif haar opmerking weg. ‘Daar maak ik me geen zorgen over. Ik denk gewoon dat ik me in het begin heel erg eenzaam zal voelen.’ Zonder me in te houden biecht ik op hoe ik me voel.

‘We gaan elkaar heel vaak spreken. Ik kom regelmatig terug. En jij móet me in Londen op komen zoeken. Het is niet dat we elkaar een heel jaar lang niet zullen zien.’

Het is egoïstisch om het nu over mijn gevoelens te hebben. ‘We moeten dit vieren. Ik ben zo trots op je. Hoe vind je het zelf?’

‘Ik vind het spannend, maar het is wel een goede spanning. Je bent de eerste aan wie ik het verteld heb. Het begint nu langzaam tot me door te dringen dat dit echt gaat gebeuren. Ik verhuis naar *London, baby!*’

Je trekt echt de wijde wereld in. Ik wil er alles over horen, maar eerst nog een kop thee. Jij ook nog een Earl Grey? Ik sta op, om vervolgens snel weer te gaan zitten.

Teagan kijkt me verbaasd aan en strekt haar nek om te zien wie of wat ervoor gezorgd heeft dat ik weer ben gaan zitten.

Koortsachtig beweeg ik mijn handen op en neer. ‘Nee! Niet kijken,’ fluister ik hard naar haar.

Ze trekt haar wenkbrauwen op. 'Oké... Wat is er aan de hand?'

'De man die jou gisteren je jas heeft aangetrokken, waar ik je over wilde vertellen als ik van de schrik bekomen was dat je vertrekt, die staat aan de balie.'

'Dus?' Ze begrijpt het nog steeds niet.

'Nou... De man van de jas is de mysteriéuze man. Luca, die met me flirtte nadat hij een taxi naar huis voor ons regelde.'

Met grote ogen kijkt ze me geïnteresseerd aan. 'Nu wordt het pas echt interessant. Heeft Luca met de clown geflirt?' plaagt ze me, haar volume veel te luid.

Luca draait zich om als hij de opmerking van Teagan hoort. Ook alle andere mensen hier binnen, trouwens.

Hij schenkt me een lome glimlach, waarna ik hem met een flauw knikje begroet en hij zijn aandacht weer op de balie richt.

'Oké, nu kun je kijken,' mompel ik tegen Teagan.

Ze draait onmiddellijk haar hoofd om en snel weer terug naar mij. 'Ik kan hem niet goed zien. Ik ga even wat suiker bij de andere tafel pakken.' Ze staat op, bekijkt Luca discreet en komt direct terug. 'Jij hebt zeker weten een natte droom over hem gehad.' Ze leunt dichterbij me toe. 'Hij is helemaal jouw type; donker haar en groene ogen.'

Dat kan ik niet ontkennen en ik besluit haar de verkorte versie te vertellen, met de nodige sappige details. 'Eerst liep ik tegen hem aan en betastte ik hem per ongeluk. Ik kan je zeggen dat hij behoorlijk groot geschapen is. Daarna verloor hij me van Nick en hielp hij ons toen we weg gingen. Hij betaalde de taxichauffeur en vertelde me dat hij de voorkeur geeft aan vrouwen met een naturel-look. Dat ik geen rode lippenstift nodig heb.' Ik lach, omdat ik dat wel een goede zet vond.

Teagan straalt en klapt zachtjes in haar handen. 'Het lijkt erop dat hij genoeg babbels heeft,' jubelt ze. Plotseling fronst ze. 'Waar was ik toen dit allemaal gebeurde?'

'Jij zat naast me te snurken.' Liefdevol tik ik haar op haar neus.

'Zal ik even een sexy indruk gemaakt hebben! Nou, om het

goed te maken, laat ik jullie nu alleen.' Ze gooit een briefje van tien op de tafel en maakt aanstalten om op te staan.

'Het is wel heel toevallig dat hij nu hier is. Ik woon praktisch in deze tent en ik heb hem hier nog nooit eerder gezien.'

Ze trekt een wenkbrauw op en werpt me een minachtende blik toe die lijkt te zeggen 'Mens, alsjeblieft zeg!'. 'Niet te veel over nadenken. Misschien is hij je gewoon nog nooit eerder opgeval- len? Hij komt zo meteen vast naar je toe, dus ik ga nú weg, want anders is het te verdacht. Stel me niet teleur.'

'Oké, Sherlock. We hebben het er nog wel over als ik thuiskom, goed?'

'Tuurlijk. Zie je straks.' En weg is ze.

Ik nip van mijn thee en kijk naar Luca, die met een beker koffie in zijn hand naar mijn tafel loopt. In het daglicht is hij zelfs nog knapper. Hij heeft een indrukwekkend postuur en komt intimiderend over, wat hem alleen nog maar meer seksuele aantrekkingskracht bezorgt. Hij is gespierd zonder te breed te zijn en zijn kracht is zichtbaar bij elke beweging die hij maakt. Normaal gesproken ben ik niet het type dat naar mannen zit te lonken, maar hij heeft een enorme aantrekkingskracht op me. En het feit dat zijn blik alleen op mij gericht is terwijl allerlei vrouwen hem aangapen, laat me ook niet koud.

'Goedemorgen, Fallon,' begroet Luca me met een diepe stem.

'Morgen, Luca. Is dat niet toevallig?' Ik kantel mijn hoofd lichtjes om hem te laten merken dat ik eraan twijfel óf deze ontmoeting wel zo toevallig is.

'Dat is het zeker.' Hij negeert mijn teken van twijfel volkomen en wijst naar de stoel waar Teagan net nog zat. 'Mag ik erbij komen zitten?'

'Ja, ga je gang.'

Luca zet zijn koffie op tafel. Dan trekt hij zijn jas uit, hangt hem over zijn stoel en neemt plaats. In zijn zwarte pantalon en lichtblauwe overhemd is hij onberispelijk gekleed voor een zondagochtend. En hij ziet er ook niet bepaald uit als iemand die

de afgelopen nacht in een club te vinden was. Zijn volle, zwarte haardos is netjes achterover gekamd en een lichte stoppelbaard bedekt zijn kaken. Zijn ongeschoren gezicht geeft hem geen slordige, maar juist een elegante uitstraling.

‘Ik hoop dat ik je vriendin niet weggejaagd heb.’ Hij grijnst naar me en houdt mijn blik vast, terwijl hij een slok van zijn koffie neemt. Hij wacht mijn antwoord niet af en vraagt: ‘Heb je goed geslapen vannacht? Jij en je vriendin waren allebei dronken.’

Behoorlijk dronken. ‘Ja, we waren zelfs al vroeg op.’ Hij zegt niks, alsof hij wacht tot ik verder praat. Dus ik voeg eraan toe: ‘Zodra we wakker waren, zijn we hierheen gekomen voor het ontbijt.’

Luca ontspant zich langzaam. Deze man maakt dat ik me tegelijkertijd ongemakkelijk en op mijn gemak voel.

‘Heb jij het nog gezellig gehad nadat we vertrokken waren?’ Eigenlijk wil ik weten of hij een vrouw opgepikt heeft.

Met een scheve grijns antwoordt hij: ‘Ik ben vlak na jou weg gegaan. Ik ben niet zo’n liefhebber van uitgaan. Een vriend van me had me mee gevraagd.’ Hij buigt zich langzaam en beheerst naar voren. De geur van zijn aftershave bereikt me en ik herken de citrusgeur, net zo lekker als ik me herinner. ‘In dit geval ben ik blij dat ik in die club was, want ik had het geluk om jou vijf keer te mogen zien.’ Hij leunt achterover en strekt zijn lange benen.

De houten tafels zijn rond en klein, waardoor het onmogelijk is om de persoon die tegenover je zit niet aan te raken. Zijn benen steken uit aan weerskanten van de mijne en ik ben me uiterst bewust van de plekken waar we elkaar aanraken.

Ik verschuif in mijn stoel, hem per ongeluk aanstotend. En terwijl mijn lichaam langzaam in vuur en vlam raakt, blijft hij onbewogen zitten. ‘Vijf? Volgens mij hebben we elkaar maar vier keer gezien.’ Ik herinner me heel goed dat ik hem zag toen ik mijn rode lippenstift nog op had, toen ik tegen hem aanbotste, toen hij me bij Nick vandaan hielp en als laatste bij de uitgang.

‘Nee, nee, Fallon.’ Luca streelt met zijn vingers over zijn koffiekop en verandert van houding, waardoor ik nog meer door zijn benen omklemd wordt. Hij beweegt zijn lichaam zo soepel dat ik er volledig door in beslag word genomen. ‘Ik zag je bij de ingang, ik zag je met je rode lippenstift toen je met me stond te flirten.’ Hij doet niet eens een poging om zijn grijns te verbergen en windt er geen doekjes om... Kunnen we dat moment alsjeblieft vergeten?

‘Ik zag je toen je niet snel genoeg bij een of andere kerel weg kon komen en je me per ongeluk betastte.’ Suggestief trekt hij zijn wenkbrauwen op. Hij heeft er overduidelijk de grootste lol in om dat nog even te noemen. ‘Vervolgens had ik het genoeg om je heel dicht tegen me aan te voelen, zodat ik je van diezelfde kerel kon verlossen. En ik heb naar je gekeken toen je met je vriendin op de dansvloer stond te swingen.’

Daar gaat mijn schamele poging om mijn glimlach te verbergen. Mijn telefoon, die op de tafel ligt, onderbreekt ons. Allebei kijken we naar het scherm en ik ben verrast om Danny's naam te zien verschijnen. Hij was mijn eerste, echte vriendje. Toen ik zeventien was, hebben we twee jaar een relatie gehad. Nadat we uit elkaar gingen hebben we nauwelijks contact gehouden, dus ik neem niet op en richt mijn blik weer op Luca.

‘Ik heb je zelfs zes keer gezien,’ gaat hij verder, terwijl hij heel zachtjes met zijn benen langs die van mij strijkt. ‘Laten we niet vergeten dat ik je ook nog in een taxi heb gezet.’

Het zweet breekt me inmiddels uit door de onschuldige aanraking van onze lichamen, maar de intimiteit lijkt hem niks te doen. Het is dat, óf het lukt hem heel goed om zijn gevoelens voor me te verbergen... Ik kan zijn gezichtsuitdrukking namelijk totaal niet doorgronden.

Om onze benen nog meer in contact met elkaar te brengen, leun ik iets voorover. Zijn lichaamswarmte straalt door zijn kleding heen. ‘Geluksvogel,’ plaag ik hem als ik voor het raam een man naar ons zie staan kijken. ‘Is dat een vriend van jou?’ Ik wijs

de man aan, want ik weet niet zeker of het dezelfde man is als zijn vriend die met hem in de club was.

Hij knijpt zijn ogen samen en zucht. 'Ja, hij staat op me te wachten. Ik moet gaan. Het was heel fijn je weer te zien, Fallon.' Hij steekt een losse pluk haar achter mijn oor, waarna hij opstaat.

Alweer zo'n intiem gebaar dat me desondanks geen ongemakkelijk gevoel bezorgt. Met zijn jas inmiddels aan buigt Luca zich en geeft me een vederlicht kusje op de binnenkant van mijn hand.

Ik sluit mijn hand, zijn kus in mijn handpalm koesterend. Zijn ridderlijke manier van doen zorgt ervoor dat de vlinders door mijn buik fladderen. Voor de derde keer voel ik me als verdoofd door hem.

Als hij buiten komt lijkt zijn vriend niet blij met hem te zijn. Maar Luca houdt zijn blik op mij gericht tot hij de hoek om verdwijnt.

* * *

ALS IK WEER terug ben in ons appartement gooi ik mijn sleutels en tas op de tafel en plof ik naast Teagan op de crèmekleurige bank. Ik heb in het hele appartement lichte kleuren gebruikt, waaronder crèmekleurige gordijnen en witte accenten die mooi passen bij de hardhouten, berken vloeren.

Ze zet de tv uit en pakt een tijdschrift van de salontafel. 'Er is iemand neergeschoten en dood aangetroffen, vlak bij de club waar we gisteren waren.'

Ik trek mijn jas uit. Het dringt niet helemaal tot me door wat ze zegt.

Teagan slaat het tijdschrift open. Zonder naar me op te kijken vraagt ze: 'En?'

'En wat?'

'Wat zei Luca?'

'Niet veel. Hij is vlak na jou weg gegaan,' laat ik haar weten. 'We hebben elkaar even gesproken, wat geflirt en dat was het.'

Ze slaat de bladzijden snel achter elkaar om. 'Ik zou het wel weten met die man. Ik zeg het maar.'

Ik negeer haar opmerking. 'Ik wil ons gesprek van daarnet graag afmaken. Wanneer vertrek je?'

Teagan volgt me als ik de kleine, moderne keuken in loop om de waterkoker aan te zetten. Ze geeft me twee mokken en een zakje Earl Grey, mijn favoriete thee.

'Morgen ga ik tegen mijn baas zeggen dat ik het aanbod aanneem,' antwoordt ze. 'Hij zei dat ze al het papierwerk gaan regelen zodra ik het aanbod aanneem. Ze willen me zo snel mogelijk op een vlucht naar Londen hebben.'

Ik schenk het water in en haal de theezakjes op en neer in de mokken. Ik sta recht voor Teagan en herhaal mijn vraag. 'Wanneer?'

'Binnen twee weken,' mompelt ze. Dan draait ze zich van me af om de theezakjes in de gootsteen te gooien.

'Twee weken?' gil ik, terwijl ik de theezakjes uit de gootsteen pak en ze bij het afval gooi. 'Dat is al heel snel! Al zal ik het niet missen om de rommel achter je kont op te ruimen. Gooi die zakjes in de afvalbak als je er klaar mee bent. Zo moeilijk is dat niet.'

'Ja, mam,' antwoordt Teagan, terwijl ze met haar ogen rolt. 'Morgen weet ik meer, oké? Ik hou je op de hoogte, dat beloof ik. Zullen we vanavond films kijken en wat te eten laten bezorgen? Ik heb misschien een béétje last van een kater.'

We lopen met onze thee terug naar de bank. Teagan gaat liggen en ik leg een dekentje over haar heen. 'Ik vroeg me al af hoelang het zou duren voordat je dat toe zou geven.' Ik lach naar haar en pak mijn telefoon uit mijn tas. Ik zie de gemiste oproep van Danny en licht Teagan erover in. 'Raad eens wie me vandaag gebeld heeft... Danny.'

Verrast kijkt ze me aan. 'Wanneer? Wat wilde hij?'

'Ik weet het niet. Ik heb niet opgenomen, omdat ik met Luca in gesprek was.' Ik weet niet of ik Danny wel terug wil bellen, want

ik heb hem niks te vertellen. We zijn niet met ruzie uit elkaar gegaan ofzo, maar ik denk gewoon nog nauwelijks aan hem. 'Als het belangrijk is, belt hij vast nog wel een keer. Ik heb geen zin om hem terug te bellen.'

'Goed zo. Die knul was zo saai. De medaille voor het meest saaie eerste vriendje gaat naar Danny.'

'Hij was niet saai,' verdedig ik hem als ik op de bank ga zitten. 'Gewoon niet gedenkwaardig.' Mijn telefoonscherm licht op en ik zie de naam van mijn moeder verschijnen.

Teagan lacht zachtjes. 'Dat is hetzelfde, mafkees.'

'Stil,' gebaar ik naar haar, voordat ik de telefoon opneem. 'Hoi, mam.'

'Hallo, lieverd. Je vader en ik zijn vakantieplannen aan het maken, maar ik weet niet wanneer jij van plan was om ons op te zoeken.'

'Waar gaan jullie naar toe?'

'Je vader zag een reis van zes weken van Australië naar Noord-Azië. Het is een cruise van Sydney naar Japan en China.'

Mijn ouders maken minstens twee keer per jaar een reis, dus het verbaast me niets dat ze de volgende reis al weer aan het plannen zijn, terwijl ze nog maar net uit Mexico terug zijn. 'Dat klinkt niet verkeerd. Ik heb nog niks gepland, dus jullie kunnen de reis boeken. Dan kom ik ofwel daarvoor, ofwel na jullie vakantie.'

Ik hoor mijn vader op de achtergrond wat mompelen. 'Oké, lieverd. Ik bel je later terug. We gaan eerst navragen wat de beste periode is om Australië te bezoeken.'

'Dag, mam.'

Met de wetenschap dat Teagan binnenkort vertrekt en we verder geen plannen hebben, besluiten we de rest van onze luie zondag samen op de bank films te kijken.

HOOFDSTUK 4

FALLON

*P*recies twee weken later is al het papierwerk geregeld en sta ik op vliegveld O'Hare. Ik ben er niet klaar voor om mijn beste vriendin te laten gaan.

'Je kunt me altijd bellen, al is het midden in de nacht.' Ik pak Teagans hand in de mijne.

'Dat zal ik doen, beloofd. Ik bel je als ik geland ben. Ik ben opgewonden en bang tegelijk.'

'Dat is alleen maar goed. Het houdt je scherp de eerste dagen. Waag het niet aan jezelf te twijfelen. Je jaagt je dromen na. Je pakt je kansen, leeft het echte leven.'

'Hou op, je maakt me aan het huilen.' Ze kijkt naar de honderden mensen, die allemaal op weg zijn naar een ander plekje op de wereld.

Als ik zie dat ze tranen in haar ogen heeft, geef ik haar een bemoedigend kneepje in haar hand. 'Je moet in de rij gaan staan. En niet vergeten wat lekkers te snoepen tijdens de vlucht.'

Ze knipoogt met een verdrietige, maar hoopvolle lach. 'Dat zal ik doen.'

We omhelzen elkaar een laatste keer. Dan pakt Teagan haar handbagage, blaast me een handkus toe en begeeft zich naar de rij.

Blij vang ik de kus op en zwaai naar haar. Ze gebaart me dat ik weg moet gaan, dus ik salueer naar haar en draai me om, om naar huis te gaan. Alleen.

Ik neem een taxi terug naar de Loop. Maar in plaats van naar het appartement ga ik naar de koffiezaak op de hoek om mezelf op een gebakje te trakteren. Waarschijnlijk is het hartstikke druk deze zaterdagmiddag, dus ik hoop dat ze nog warme muffins hebben.

Tot mijn verbazing is het helemaal niet druk en is mijn vaste plekje bij het raam nog vrij. Nadat ik het gebruikelijke (een muffin en Earl Grey thee) besteld heb bij de toonbank, loop ik naar de tafel. Ik wil het zo lang mogelijk uitstellen om naar mijn lege appartement te gaan. Dit is dus het perfecte moment om mijn e-reader uit mijn tas te halen en in mijn liefdesroman te lezen. Niets kan me zo opbeuren als een liefdesverhaal met al zijn drama en schoonheid. Soms kunnen de simpele dingen in het leven me ongelooflijk veel plezier brengen.

Als de serveerster met de bestelling komt, word ik al helemaal in beslag genomen door mijn boek. Zonder van mijn e-reader op te kijken reik ik naar mijn thee, maar in plaats van de thee voel ik een hand. Snel trek ik mijn hand terug en kijk recht in een paar felgroene ogen. Ogen die de afgelopen twee weken regelmatig in mijn gedachten zijn geweest. Tegenover me zit Luca, terwijl hij over mijn theekopje streelt.

Ik leg mijn hand op mijn borst en adem hard uit. 'Ik schrik me kapot.' Hij kijkt gespannen en ik vraag me af of hij van streek is.

'Hoe komt het dat je geen oog hebt voor wat er om je heen gebeurt, Fallon?'

Misschien overdreef ik een beetje, al schrok ik wel van hem. Maar ik ben vooral ook blij om hem weer te zien. Ik wijs naar mijn e-reader. 'Een boek.'

Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef. 'Dat zag ik. Je bent al tien minuten in dat boek verdiept en hebt me niet eens opgemerkt.'

Hij straalt een ruwe, intense aantrekkingskracht uit, precies zoals ik me herinner. Zijn haar zit een beetje in de war, wat hem alleen nog maar aantrekkelijker maakt. Wanneer hij zijn gespierde lichaam naar me toe buigt om me mijn thee te overhandigen, ben ik me bewust van elke beweging die hij maakt. De zachte aanraking van onze handen maakt dat de haartjes op mijn armen recht overeind gaan staan.

‘Ik zal je eerst eens fatsoenlijk begroeten. Hoi, Fallon. Ik hoopte al je weer een keer tegen te komen en het ziet er naar uit dat ik geluk heb.’ Luca wrijft langzaam met zijn hand over zijn mond, waardoor hij zijn lach met een sensueel gebaar verbergt. Hij strekt zijn lange benen voor zich uit en houdt dan mijn telefoon in zijn hand omhoog.

Geschrokken vliegt mijn blik over de tafel en ik beseft dat hij mijn telefoon gepakt heeft voordat ik in de gaten had dat hij bij me aan tafel zat. Ik was zo in mijn boek verdiept dat ik dat niet eens gemerkt heb. Ik reik naar voren om hem terug te pakken, maar hij is sneller en trekt zijn hand terug. Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt Luca me aan.

‘Je moet je omgeving wat beter in de gaten houden, Fallon. Als ik oneerbare bedoelingen zou hebben, had ik hem zo kunnen stelen.’ Hij begint zijn nummer, denk én hoop ik, in mijn telefoon te typen.

‘Ik denk dat jij de enige bent die erin geïnteresseerd is.’ Ik leun voorover om te kijken wat hij aan het typen is. ‘Wat ben je aan het doen?’ Tenzij hij zijn eigen gegevens aan het invoeren is, wil ik nu mijn telefoon terug.

Eventjes kijkt hij verrast naar me op, voordat hij zijn aandacht weer op mijn toestel richt. ‘Je weet maar nooit wie er in je spullen geïnteresseerd is. Aangezien ik zo stom was om te vergeten je nummer te vragen, zet ik mijn nummer er nu in.’

‘Zet ál je informatie er maar in. Al je social media-accounts, je verjaardag...’ flap ik eruit, in de hoop dat hij me vertelt hoe oud hij

is zonder dat ik er daadwerkelijk naar hoef te vragen. Ik zet mijn e-reader uit en stop hem terug in mijn tas.

‘Ik zit niet op social media, daar heb ik een hekel aan,’ antwoordt hij.

‘Hoe kun je een hekel aan social media hebben?’

‘Het is veel te veel gedoe, dus ik heb nooit accounts aangeemaakt. Tenminste, geen persoonlijke accounts.’

‘Bestaan er nog steeds mensen zonder social media-accounts? Wie had dat gedacht?’ mijmer ik.

‘En ik ben negenentwintig, trouwens.’ Hij brengt mijn telefoon naar zijn oor en licht toe: ‘Ik bel mezelf.’

‘Ga je gang.’ Ik beweeg mijn hand in een goedkeurend gebaar zijn richting op, maar hij wacht niet op mijn toestemming.

Ik had gedacht dat hij zevenentwintig of achtentwintig zou zijn. Alhoewel hij wel ouder leek toen ik die eerste donkere blik opving. Een blik die een intenser randje heeft dan ik had kunnen vermoeden wanneer ik in zijn levendige groene ogen kijk.

Als ik een hap uit mijn romige muffin neem, ontsnapt me een kreun van genot. Maar ik verstijf als ik opmerk dat Luca griezelig stil zit.

‘Stop alsjeblieft met kreunen,’ zegt hij zachtjes.

Lachend neem ik nog een overheerlijke hap. ‘Je hebt geen idee hoe lekker dit is.’

‘Ik krijg er zo anders een aardige indruk van.’

Eindelijk omsluiten zijn benen de mijne, net als de eerste keer dat we elkaar hier ontmoetten. Stiekem zat ik erop te wachten dat hij me weer aan zou raken.

‘Hier, neem een hap en durf me dan te vertellen dat dit niet heerlijk is,’ daag ik hem uit en ik hou mijn muffin voor zijn gezicht.

Tot mijn verbijstering leunt hij voorover, pakt mijn pols en neemt een hap. Hij houdt met zijn lange vingers mijn pols vast. Zijn ogen zijn op mij gefixeerd, terwijl hij langzaam kauwt. Nu is het zijn beurt om te kreunen.